

калъ да усвои събранитѣ заради възстанието пари. Левский тогазъ билъ облѣченъ въ турски дрѣхи и се намиралъ въ едно село, когато го нападнали; той юнашки се бранилъ нѣ билъ уловенъ съ мнозина други. Той прѣтърпя всѣкакви мъжки безѣ да издаде нѣкого, нѣ другитѣ затворени разказаха за раширенността на комитетитѣ таквизъ голѣми подробности, щото турцитѣ твърдѣ много се уплашихъ. Левский съ другаря си безѣ забава бидоха наказани съ смъртъ въ София; другитѣ около 60 затворници испратиха се на заточение въ Мала-Азия. Тѣзи случка уплаши Българитѣ и комитетитѣ се распрѣснаха, макаръ не всичкитѣ.

При крайтъ на 1874 год. отвориха се засѣданията на Сърбската скупщина, гдѣто много говориха за освобождението на раитѣ и за историческата задача на Сърбия. «Вѣсточний въпросъ» излѣзе пакъ на явѣ. Въ Юлия 1875 възстана Херцеговина. Раята добрѣ разбра че сега е вече дошълъ рѣшителния часъ. И въ България народътъ захвана да се движи. Очакваше се Сърбия да обяви война на турцитѣ. Въоръжени хора явно излазяха на пѣтищата и въ градоветѣ. Но портата била приготвена на всичко. Когато въ околността на Стара-Загора (Ески-Загра) и Чирпанъ се появи една малка дружина отъ невнимателни незадоволници, то и въ двата тѣзи градове турцитѣ задрѣхъ около 800 души, виновни и невинни, учители, попове, търговци и ученици. Турскитѣ селяни въ Источна Тракия почнаха да ходятъ на чети въ Българскитѣ села, гдѣто грабѣха и казваха на народътъ да се остави отъ своитѣ полски работи защото слѣдъ байрамътъ ще го иско-